

altsaa her, at de almindelige Skatteydere blive forfordelte: ved, at de faa meget højere Indkomstskat, end der var Tale om, ved, at de faa Andel i meget mindre Tilskud fra Statskassen, end der var Tale om, og ved, at man ikke kommer til en Indkomstkildebeskatning, som i saa høj Grad vilde bevirke, at Indkomsten blev ramt der, hvor den er, og man virkelig kom til at svare efter det, der kaldes Skatteevne.

Den ærede Ordfører omtalte, at der skulde skaffes Balance paa disse Skatte-love, at det fra alle Sider var anerkendt, at der skulde skaffes Balance, med det Udtryk, som fra denne Samlings Begyndelse har været det gældende og det ledende, at det skulde være i sig selv hvilende Skattelove. Det ved jeg meget vel, at den ærede Ordfører har ment, og jeg ved meget vel, at den ærede Minister har haft samme Mening, og at det har været det hele Partis Mening. Men det har aldrig været min. Jeg har aldrig tænkt, og i Virkeligheden har heller ingen anden tænkt, at disse Skattelove skulde være i Stand til paa nogen Maade at bringe Orden i de danske Finanser. Det er der ingen Mennesker, der have tænkt paa. Man har tænkt paa ved disse Skattelove at se at bringe en Ordning i Stand paa et vist begrænset Omraade, men hele det store Spørgsmaal om Statens Finanser, om Balance i Statshusholdningen, det har der ikke været Tale om. Der kan ikke være Tale om, at man ved dette Lovforslag skulde kunne bringe dette paa det rene. Nej, saa maa der ganske andre Midler til, der maa andre Skattekloder frem, paavises ganske andre Muligheder, andre Veje at gaa end dem, der her er Spørgsmaal om. Altsaa det kan der ikke være Tale om, og jeg vedkender mig paa ingen Maade, at det her skulde dreje sig om, hvorvidt vi paa disse Skattelove fik Balance eller ej.

Den ærede Ordfører kritiserede paa forskellig Maade, hvad der siges i Betænkningen fra Mindretallets Side. Jeg tror, vi have tilstrækkelig tydelig udtalt vor Mening, og jeg vilde opholde det høje Ting, hvis jeg vilde gaa ind paa Enkeltheder her. Kun et Par Ting skal jeg tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til. Den første er, at den ærede Ordfører blandt de store Poster, han opfører som de Summer, der nødvendigvis maa tilvejebringes, har et Beløb af ikke mindre end 1,650,000 Kr. til Tiendeafløsning, og han siger, det er noget, der altid har været Tale om, at man sammen med Skatte-

lovene skulde have Tienden afløst. Ganske vist har man jo nu i adskillig Tid talt om dette Spørgsmaal, men det forekommer mig dog lidt for tidligt, at den ærede Ordfører og det Flertal, som følger ham, ligesom foregriber Forhandlingerne om Tiendeloven, som jo dog meget vel kunde medføre et betydeligt ringere Bidrag fra Statskassens Side. Jeg har tilladt mig til Tiendelovforslaget at stille et Forslag, hvorefter en tvungen Afløsning af Tienden kan finde Sted uden nævneværdig Udgift for Statskassen. Det ærede Medlem behøver blot at kaste Opmærksomheden derhen paa og være med til dette, saa vil han gøre langt større Nytte end ved nu paa dette Lovforslag at ville opføre et Beløb af 1,650,000, som vi nødvendigvis skulle skaffe ved at ligne paa Formue og Indkomst.

Ligesom den ærede Ordfører indser ogsaa jeg, at der jo maa være en Ende paa disse Forhandlinger; vi maa ikke tale for meget, ikke trætte det høje Ting med meget. Jeg skal derfor søge i al Korthed at gøre nogle supplerende Bemærkninger ved de enkelte Ændringsforslag, der ere stillede fra Mindretallets Side. Jeg skal da straks nævne det under Nr. 3 opførte Ændringsforslag om, at fri for Indkomstskat skal i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg Indtægter være paa under 800 Kr., i Købstadkommuner Indtægter paa under 700 Kr. og i Landkommunerne Indtægter paa under 600 Kr., men at der af alle andre Indtægter skal svares Indkomstskat efter en der anført Skala. Jeg bemærker straks, at det slet ikke er Meningen — jeg tager tværtimod den stærkeste Reservation derimod — at det Mindretal, hvortil jeg hører, godkender, at man indfører, hvad de Herrer kalde den stigende Skala paa Indkomst, paa ingen Maade. Det store Flertal har gennem sin tidligere Ordfører, som nu beklæder en af Ministerpladserne, gentagne Gange sagt, at der var stigende Skala nok, naar man trak noget fra i Indkomsterne, det har jeg oplyst i de tidligere Betænkninger, saa jeg har allierede i den høje Regering. Hvis de endelig ville — der har jeg atter et af disse Ord, jeg nævnte før, en Talemaade, dette med den stigende Skala, som skal være saa overordentlig lyksaliggørende, uden at man ser, hvorledes den former sig i Livet — have dette Spørgsmaal om den stigende Skala frem, saa er det, vi sige: ja, men naar det endelig skal indføres, ville vi dog henstille til de Herrer, — mere kunne vi jo ikke gøre —, om de ikke ville finde det